

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Polácha a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. ve věci

navrhovatele: **Ing. Z. K.**
bytem X

zastoupeného Mgr. Ing. Martinem Matějkou,
advokátem, se sídlem Jana Babáka 2733/11, 612 00 Brno

proti
odpůrci:

Statutární město Brno,
se sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno-město, 602 00 Brno

zastoupené Mgr. Sandrou Podskalskou,
advokátkou, se sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2025 – Územního plánu města Brna, schváleného Zastupitelstvem města Brna pod č. Z9/22 dne 10. 12. 2024, v rozsahu textové a grafické části vymezující plochu zeleně všeobecné (ZU) na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X

takto:

- I. Návrh **se zamítá.**
- II. Navrhovatel **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Návrh

1. Včas podaným návrhem, doručeným Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), se navrhovatel domáhal zrušení v záhlaví označeného opatření obecné povahy – Územního plánu města Brna (dále jen „ÚP“), a to v části pozemku ve vlastnictví navrhovatele parc. č. XA, v katastrálním území X (dále též „Pozemek“), která je v ÚP zařazena do funkčního využití zeleně všeobecné (ZU). Navrhovatel toto konkrétně odůvodnil následovně.

I.1. Nevhodnost a faktická nemožnost navrhovaného funkčního využití

2. Navrhovatel svoji aktivní legitimaci odvozuje z toho, že je vlastníkem pozemku parc. č. XA, v katastrálním území X. Pozemek je částí zařazen do funkční plochy bydlení všeobecné (BU.R2) a částí do plochy zeleně všeobecná (ZU). Navrhovatel tvrdí, že byl vydáním ÚP zkrácen na svých veřejných subjektivních právech.
3. Dané vyvozuje z toho, že ÚP u části Pozemku zařazené do plochy funkčnosti ZU předvídá jeho veřejnou přístupnost. Podle navrhovatele to ale není možné, jelikož se zde již dlouhodobě nachází oplocené zahrady a v nich stavby, například zahrádkářské chatky. Veřejnou přístupnost plochy má znemožňovat i svažitosť terénu. ÚP tedy podle něj vychází ze špatného skutkového stavu a nerespektuje stávající poměry v území, když Pozemek fakticky nikdy veřejně přístupný nebude, a proto by ani neměl být zařazen do plochy s funkcí ZU.

I.2. Nepřiměřenost a diskriminace navrhovatele

4. Druhá argumentační linie navrhovatele směřuje k tomu, že zařazením části Pozemku do dané funkčnosti byla znemožněna možnost umístit zde jakékoliv stavby a tím byla omezena vlastnická práva navrhovatele i dalších majitelů pozemků ve stejné funkční oblasti. Řešení podle navrhovatele nemůže obstát optikou testu proporcionality, když nepřináší veřejnosti žádný užitek, jelikož veřejnost fakticky do lokality nemá přístup a zároveň stanovení plochy zeleně všeobecné nepřiměřeně omezuje vlastnická práva soukromých osob.
5. Podle navrhovatele jsou mnohem vhodnější pozemky v lokalitě ve vlastnictví odpůrce, na kterých se již teď nachází zeleně, ale byly zařazeny do plochy bydlení. V daném postupu vidí navrhovatel jasné upřednostnění umístění pozemků odpůrce do ekonomicky výhodnějšího postavení oproti postavení soukromých vlastníků, jejichž pozemky byly zařazeny do zeleně všeobecné. Tento postup má být nepřípustný a diskriminační.
6. Odpůrce současně podle navrhovatele svůj postup nevysvětlil ani v námitkách, kde se omezil na obecné konstatování, proč je má navrhovatel v části týkající se stanovení funkčnosti Pozemku za nepřezkoumatelné.
7. Navrhovatel z výše uvedených důvodů navrhl, aby zdejší soud zrušil opatření obecné povahy – Územní plán města Brna v grafické i textové části vymezující plochu ZU na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, zapsaného na LV. č. XB vedeném Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště X a uložil odpůrci povinnost uhradit navrhovateli náklady řízení.

II. Obsah vyjádření odpůrce

8. Odpůrce ve svém vyjádření ze dne 20. 3. 2026 v první řadě uvedl, že s návrhem navrhovatele nesouhlasí a považuje jej za nedůvodný.

9. Dále odpůrce namítl, že podle něj chybí vůbec žalobní legitimace navrhovatele, když ani *de facto* nemohl být napadenou regulací v ÚP na svých právech zkrácen. Odpůrce má za to, že se Pozemek nacházel v ploše s funkčním využitím krajinné zeleně všeobecné (KV), která byla obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 2/2004 o závazných částech Územního plánu města Brna ve znění pozdějších předpisů (dále též „předchozí ÚP“) určená pro zachování a obnovu přírodních a krajinných hodnotu území s veřejnou přístupností. Nyní je předmětný pozemek v ÚP vymezen z části na ploše s funkčním využitím zeleně všeobecná (ZU), a to ve stejném rozsahu, jako byla předchozím ÚP vymezena plocha krajinné zeleně všeobecné (KV).
10. Podle odpůrce tedy lze konstatovat, že se regulace předmětného pozemku stanovená v ÚP a napadená návrhem na zrušení nijak podstatně neliší od regulace obsažené v předchozím ÚP. V obou případech počítala územně plánovací dokumentace do budoucna s využitím části předmětného pozemku pro ochranu přírodních procesů v krajině ve veřejně přístupném území. Byla-li tato regulace v ÚP fakticky zachována, uvádí odpůrce, že nelze tvrdit, že by byl navrhovatel formální změnou funkčního využití předmětné části pozemku na svých vlastnických právech jakkoli dotčen.
11. K vymezení funkčních ploch s poukazem na údajná nesprávná skutková zjištění, když řešení ÚP nemá odpovídat poměrům v daném území, odkázal odpůrce na námitky a jejich vypořádání. Zdůraznil, že vymezená plocha zeleně měla již v minulosti chránit toto území také před nepřiměřeným stavebním rozvojem.
12. Odpůrce uvedl, že ze strany navrhovatele nadto dochází k nesprávnému výkladu závazné textové části ÚP, neboť navrhovatel dovozuje, že plochy s funkčním využitím zeleně všeobecná (ZU) mají být umístěny na pozemky, které jsou v současnosti veřejně přístupné. To však podle odpůrce ze závazné textové části ÚP nevyplyvá. V rozporu se zněním závazné textové části ÚP totiž není, pokud v těchto plochách bude teprve v budoucnu zajištěna jejich veřejná přístupnost. Jak ostatně vyplývá z vypořádání námitek navrhovatele, odpůrce tvrdí, že do budoucna počítá se zajištěním veřejné přístupnosti prostřednictvím majetkového vypořádání. Navrhovateli v současnosti nic nebrání, aby využíval předmětný pozemek stávajícím způsobem. Územní plán nemá sloužit jako dokumentace skutečného stavu využití území, ale má fungovat především pro nastavení podmínek využití do budoucna.
13. K nerespektování variantních řešení dopravní studie odpůrce uvedl, že se navrhovatelem namítanou studií pořizovateli ÚP nepodařilo identifikovat ani dohledat. Proto námitku považuje za nedůvodnou.
14. K nepřiměřenosti zásahu do práv navrhovatele pak odpůrce předně upozornil na to, že navrhovateli obecně nesvědčí veřejné subjektivní právo, aby byla na předmětném pozemku vymezena plocha s funkčním využitím dle jeho představ, jak vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 10. 2. 2022, č. j. 3 As 225/2019-37, nebo Krajského soudu v Brně ze 27. 5. 2025, č. j. 63 A 3/2023-134. K tomuto lze podle odpůrce dodat, že z ničeho neplyne, že by měl mít navrhovatel ohledně budoucího využití předmětného pozemku pro výstavbu jakákoli legitimní očekávání, neboť v předchozím ÚP byl předmětný pozemek rovněž vymezen jako nezastavitelný.
15. Odpůrce tedy shrnul, že důsledkem ÚP fakticky nedochází k žádnému (natož nepřiměřenému) zásahu do vlastnického práva navrhovatele, neboť na části předmětného pozemku byla již předchozím ÚP vymezena plocha pro zeleně, kterou

současný ÚP přebírá. Navrhovateli je tak umožněno obdobné využití části předmětného pozemku jako tomu bylo za účinnosti předchozího ÚP.

16. Odpůrce se konečně neztotožnil ani s námitkou diskriminace při vymezení ploch zeleně na úkor soukromých vlastníků pozemků oproti pozemkům odpůrce. Poukázal na řadu pozemků, výběrem pozemky parc. č. XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL, XM, XN, XO, XP, XQ, vše v k.ú. X, kde byla plocha zeleně všeobecné (ZU) vymezena v ploše přestavby P.110 na jeho pozemcích. Argumentaci navrhovatele směřující k tomu, že snad odpůrce záměrně upřednostňuje pozemky ve svém vlastnictví a vymezuje je jako zastavitelné na úkor pozemků v soukromém vlastnictví má odpůrce za ničím nepodloženou a nezakládající se na objektivních skutečnostech. Zařazení jiných pozemků odpůrce do plochy bydlení tento vnímá jako koncepční řešení pro danou lokalitu.
17. Odpůrce proto navrhl, aby soud návrh na zrušení návrhem specifikované části ÚP zamítl.

III. Průběh ústního jednání

18. Navrhovatel odkázal na písemné vyhotovení návrhu a stručně se k němu vyjádřil. Zejména poukázal na v jeho očích rozpory v argumentaci odpůrce. Zdůraznil, že odpůrce mohl po dobu dvaceti pěti let existence předchozího ÚP realizovat a majetkově vypořádat plochu zeleně, kde se nachází Pozemek navrhovatele, což neučinil. Namítl také faktickou nerealizaci veřejného přístupu k ploše, což znamená, že ÚP nereflektuje faktický stav území. ÚP podle něj nemůže obstát.
19. Odpůrce uvedl, že má za to, že navrhovateli nesvědčí aktivní legitimace, když mu ÚP nebylo zasaženo do jeho práv. Krom toho nedisponuje ani žádným veřejným subjektivním právem na stanovení plochy podle jeho přání. Vzhledem k tomu, že regulace odpovídá předchozímu ÚP, nemohl mít ani legitimní očekávání.
20. Žádný z účastníků neměl další důkazní návrhy.

IV. Posouzení věci soudem

21. Napadenou část opatření obecné povahy – Územního plánu města Brna krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II., dílu 7, ustanovení § 101a a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), v mezích uplatněných návrhových bodů (§ 101b odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom z úřední povinnosti pravomoc a příslušnost odpůrce k vydání, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání ÚP (§ 101b odst. 3 s.ř.s.), přičemž dospěl k závěru, že návrh je nedůvodný (§ 101d odst. 2 s.ř.s.).
22. Před meritorním posouzením návrhu se krajský soud nejprve zaměřil na posouzení splnění procesních podmínek řízení, jakožto základního předpokladu soudního přezkumu opatření obecné povahy. Těmito podmínkami řízení je existence opatření obecné povahy, jenž je napadáno v návrhu, aktivní procesní legitimace navrhovatele, pasivní procesní legitimace odpůrce a dále formulace závěrečného návrhu.
23. ÚP Města Brna je co do formy opatřením obecné povahy (§ 55 odst. 2 stavebního zákona), které bylo schváleno Zastupitelstvem města Brna na svém zasedání č. Z9/22 dne 10. 12. 2024. Současně ÚP nabyl účinnosti dne 31. 1. 2025. Návrh je tedy včasný, neboť byl podán ve lhůtě podle § 101b odst. 1 s. ř. s. od nabytí účinnosti ÚP.

24. Podmínka aktivní legitimace navrhovatele je taktéž splněna, pokud navrhovatel tvrdí dotčení či zkrácení na svých právech (subjektivních oprávněních) v důsledku vlastnictví pozemku regulovaného územním plánem. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185, publ. pod č. 1971/2010 Sb. NSS: „(...) *potenciální zásah do práv je myslitelný v zásadě u každého vlastníka nemovitostí umístěných v území regulovaném územním plánem.*“ Krajský soud v této souvislosti odkazuje taktéž na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, ve kterém tento uvádí, že aktivní procesní legitimaci bude mít ten, kdo bude „(...) *konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy.*“ Navrhovatel by měl podle tohoto usnesení dále v případě napadení územního plánu prokázat, že „(...) *existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace. Územním plánem mohou tedy ve své právní sféře být dotčeny ty osoby, které mají práva k nemovitostem nacházejícím se na území tímto plánem regulovaném.*“
25. Zdejší soud se nemůže ztotožnit s tvrzením odpůrce o tom, že aktivní věcná legitimace navrhovatele absentuje. Navrhovatel svoji aktivní legitimaci odvozuje a prokazuje od vlastnictví pozemku parc. č. XA v k. ú. X, jehož je výlučným vlastníkem. U tohoto pozemku přitom došlo ke změně funkčního využití napadenou realizací nového územního plánu. Navrhovatel tedy změnou skutečně zasažen byl a jeho aktivní legitimace byla zachována. Ve světle výše uvedeného shledává krajský soud tvrzení navrhovatele pro posouzení aktivní jak procesní, tak věcné legitimace dostatečnými, neboť se jedná o konzistentní tvrzení dotčení vlastnického práva navrhovatele. Krajský soud tedy považuje navrhovatele za aktivně legitimovaného k podání návrhu na zrušení (části) opatření obecné povahy. Aktivní věcná legitimace je dále dle ustálené judikatury otázkou meritorního posouzení důvodnosti návrhu.
26. Pasivně legitimován je pak ten, kdo napadené opatření obecné povahy vydal, tedy obec, jejíž zastupitelstvo toto vydalo (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS). V předmětné věci je proto odpůrcem Statutární město Brno. Podmínky řízení byly v dané věci naplněny, a proto soud přistoupil k věcnému přezkumu napadeného opatření obecné povahy v intencích podaného návrhu.
27. K jednotlivým návrhovým bodům uvádí soud následující.

IV.1. Přezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách navrhovatele

28. Soud se nejprve zabýval námitkou navrhovatele týkající se údajného nedostatečného vypořádání jeho námitek, resp. jedné z nich, proti ÚP v rozhodnutí odpůrce a s tím související navrhovatelem namítanou nepřezkoumatelnost.
29. Podle ustanovení § 172 odst. 5 správního řádu *vlastníci nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, nebo, určí-li tak správní orgán, i jiné osoby, jejichž oprávněné zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, mohou podat proti návrhu opatření obecné povahy písemné odůvodněné námitky ke správnímu orgánu ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho zveřejnění. Zmeškání úkonu nelze prominout. o námitkách rozhoduje správní orgán, který opatření obecné povahy vydává. Jestliže by vyřízení námítky vedlo k řešení,*

kteře přímo ovlivní oprávněné zájmy některé osoby jiným způsobem než návrh opatření obecné povahy, a není-li změna zjevně též v její prospěch, zjistí správní orgán její stanovisko. Rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy (§ 173 odst. 1). Proti rozhodnutí se nelze odvolat ani podat rozklad. Změna nebo zrušení pravomocného rozhodnutí o námitkách může být důvodem změny opatření obecné povahy.

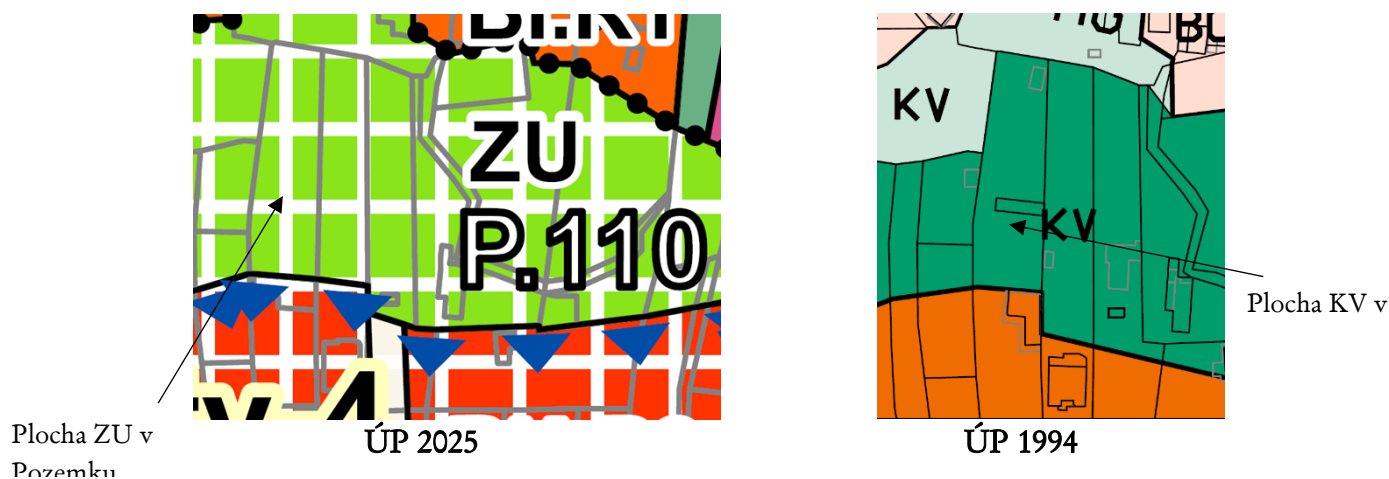
30. Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Z § 68 odst. 3 správního řádu užitého přiměřeně podle § 174 odst. 1 správního řádu je zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmějí zejména chybět esenciální obsahové náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS z 16. 12. 2008 nebo č. j. 8 Ao 6/2011-87 z 22. 12. 2011). Požadavky na odůvodnění opatření obecné povahy jsou tedy v zásadě stejné, jako je tomu v případě rozhodnutí správních orgánů (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 178/15 z 8. 11. 2018), přičemž z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 58/2005-65 z 16. 6. 2006).
31. Navrhovatel podal dne 28. 6. 2021 a 14. 12. 2021 námitky proti ÚP. Tyto jsou své doslovné kopie a byly vypořádány (jedním) rozhodnutím odpůrce č. j. MMB/0337376/2021. Navrhovatel námitky rozdělil do pěti okruhů – (1) Nesprávně zjištěný současný stav, (2) Faktická nemožnost navrhovaného funkčního využití, (3) Nerovný přístup, diskriminace, (4) Dopravní napojení lokality a (5) Navrhovaná úprava ÚP.
32. V návrhu na zrušení ÚP však navrhovatel explicitně brojl pouze proti vypořádání jedné konkrétní námitky, námitky č. 2, nikoli proti rozhodnutí o námitkách jako celku. Podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je pak soud vázán rozsahem a důvody návrhu. K přezkumu vypořádání námitek proti územnímu plánu obecně dochází jen v rámci přezkumu opatření obecné povahy a jen v mezích návrhu. Jestliže navrhovatel v návrhu na zrušení územního plánu výslovně zpochybnil pouze vypořádání jedné konkrétní námitky, soudní přezkum se omezuje na tuto část odůvodnění a související část územního plánu; soud není oprávněn rozšířit přezkum na další nenapadené části vypořádání námitek.
33. Pro úplnost je pak třeba podotknout, že odpůrce se se všemi námitkami v dostatečném rozsahu vypořádal ve svém rozhodnutí. Námitce č. 1 pak odpůrce vyhověl, dalším nikoliv. U námitky č. 3 obecně poukázal na koncepčnost dokumentace stanovení funkčních ploch v území. Odpůrce se vymezuje proti tomu, že by diskriminačně vzhledem k vlastním zájmům území zahrnul do plochy bydlení, když vše probíhá nezávisle na vlastnických poměrech k pozemkům. U námitky č. 4 týkající se dopravního napojení lokality pouze krátce odkázal na to, že není třeba vymezovat další plochu veřejného prostranství mimo pozemky odpůrce. Námitku č. 5 pak odpůrce vypořádal s ohledem na odůvodnění námitky č. 2, když stojí za tím, jak rozvrhl jednotlivé funkční plochy v území.

34. Následně se zdejší soud věnuje námitce č. 2. Navrhovatel v ní konkrétně argumentoval tím, že Pozemek nelze z důvodu neschůdnosti terénu využívat stran veřejnosti, namítá tedy nesprávně zjištěný současný stav lokality. Plocha zeleně se má nacházet v příkrém srázu, pročez nepřichází v úvahu jakékoliv její veřejné využití. Jako další překážku veřejné přístupnosti zdůraznil, že jsou jeho pozemky oploceny. To, aby plocha mohla být vnímána jako park pro veřejnost podle navrhovatele také není možné, jelikož na Pozemku nelze vytvořit a udržet zeleň bez umělého zavlažování.
35. Odpůrce na to v rozhodnutí o námitkách reagoval zdůrazněním zachování kontinuity s předchozím ÚP a ochranou území před nepřiměřeným stavebním rozvojem. Poukázal na mimořádnou hodnotu vzhledu lokality a nutnost její ochrany obecně. Funkční určení lokality je podle něj proměněno na zeleň městskou, ale zeleň stále obecně přístupnou. Uvedl, že faktické využití území nikterak nebrání rozvoji ve formě zeleně všeobecné ve srovnání s obdobně strmými lokalitami (např. v lokalitě Špilberk či Žlutý kopec), i když připouští nutnost terénních úprav. Odkázal také na textové odůvodnění ÚP v kapitole 6.2. Zmínil i dokumentaci doprovodnou k předchozímu ÚP, kde byla plocha, do které spadá část Pozemku v ZU, stanovena jako zelený horizont, tedy jako linie nenarušitelná výstavbou nadzemních objektů.
36. Zdejší soud si je vědom základních práv obcí na samosprávu, když požadavky vznášené soudy vůči zastupitelstvu obce v řízení o zrušení opatření obecné povahy, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmějí být přemrštěné (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11). Zvláště u území velkého rozsahu, které území města Brna bezpochyby představuje, a u zvážení počtu námitek na vypořádání, je třeba počítat s obecnějším vypořádáním námitek. Stále ale musí být zachován jejich určitý standard.
37. Z rozhodnutí o námitkách je ale zřejmé, že odpůrce považuje změnu funkčnosti ploch za koncepční rozhodnutí jdoucí ruku v ruce s urbanistickým rozvojem lokality, když současně zdůvodňuje, proč tomu tak je. V rozhodnutí o námitkách uvedené odkazy a formulace jsou podle zdejšího soudu dostatečně specifikovány natolik, aby odůvodnily změnu funkčního využití některého z území zasaženého uvedenou změnou (z KV na ZU), ke které dochází toliko ve formálním označení plochy. Vypořádání námítky č. 2 v rozhodnutí odpůrce pak nenese známky libovůle, jelikož i když poměrně stručně, tak zároveň jasně, výstižně a celistvě reaguje na argumentaci uvedenou v námitkách navrhovatele a s námitkou se bezezbytku vypořádává. Tímto dosahuje standardu požadovaném zákonnou úpravou i ustálenou soudní judikaturou.
38. Zdejší soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o námitkách je v napadené části přezkoumatelné.

IV.2. Proporcionalita dotčení vlastnického práva navrhovatele

39. Podle § 38 odst. 4 stavebního zákona *územní plánování chrání a rozvíjí přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví, a přitom chrání krajinu jako podstatnou složku prostředí života obyvatel a základ jejich totožnosti. S ohledem na to určuje podmínky pro hospodárné využívání zastavěného území a zajišťuje ochranu nezastavěného území a ochranu a rozvoj zelené infrastruktury. Zastavitelné plochy se vymezují s ohledem na možnosti rozvoje území a míru využití zastavěného území.*

40. Podle § 80 odst. 1, 2 písm. a)-d) stavebního zákona *územní plán je základním koncepčním dokumentem obce k usměrňování územního rozvoje a ochrany hodnot jejího území. Územní plán vymezí zastavěné území a stanoví datum, k němuž je vymezeno, stanoví základní koncepci rozvoje území obce, vyjádřenou zejména v cílech zlepšování jeho dosavadního stavu a požadavcích na rozvoj a ochranu jeho hodnot, stanoví urbanistickou koncepci, jejíž součástí je i urbanistická kompozice, vymezení ploch podle stávajícího nebo nově požadovaného způsobu využití (dále jen „plocha s rozdílným způsobem využití“), vymezení zastavitelných ploch, transformačních ploch, systému veřejných prostranství a systému sídelní zeleně.*
41. Územní plán je součástí celkové koncepce územního plánování a jsou mu nadřazeny zásady územního rozvoje, politika územního rozvoje a územní rozvojový plán, přičemž územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce. Při přijímání územního plánu je tak obec vázána pouze nadřazenými dokumenty územního plánování, s nimiž musí být v souladu a zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování na základě těchto dokumentů tak, aby rovněž územní plánování odpovídalo požadavkům obce ohledně jejích územních cílů. Obec však není při schvalování územního plánu výslovně vázána žádnými dalšími dokumenty územního plánování.
42. Grafická část ÚP Brno (Hlavní výkres) a předchozí ÚP (Plán využití území 1:5000 – doplňující výkres) znázorňují prostorové vymezení dotčené plochy takto:

i. Zařazení Pozemku do funkční plochy ZU

43. Výše specifikovaný Pozemek navrhovatele byl skutečně dotčen změnou územního plánu, když bylo jeho funkční určení upraveno z plochy krajinné zeleně všeobecné (KV) na plochu zeleně všeobecné (ZU). Navrhovatel přitom zejména rozporuje funkční učení Pozemku v tom, že brojí proti jeho zařazení do veřejně přístupné plochy, kterou plocha zeleně všeobecné vskutku představuje.
44. Při vyhodnocování podání navrhovatele zdejší soud konstatuje následující skutečnosti.
45. Plochy krajinné zeleně všeobecné (KV) byly podle dřívější územně plánovací dokumentace (předchozího ÚP) určeny pro zachování a obnovu přírodních a krajinných hodnot území, a byly veřejně přístupné (viz příloha č. 1 ÚP Brno z roku 1994, str. 30-31). Plochy zeleně všeobecné (ZU) jsou pak ÚP vymezeny za účelem

zajištění podmínek pro poskytování ekosystémových služeb ve veřejně přístupných plochách zeleně. Vymezené plochy zeleně všeobecné zahrnují stávající stabilizované plochy a plochy návrhové (závazná část ÚP, kapitola 5.3.1., s. 45). Hlavní podmínky využití plochy zeleně všeobecné jsou přitom poskytování ekosystémových služeb ve veřejně přístupných plochách zeleně; přípustné jsou související, podmiňující nebo doplňující hlavní využití a využití pro relaxaci. Podmíněně přípustné je jiné využití, které podstatně neomezuje hlavní využití nebo nesnižuje kvalitu prostředí pro hlavní a přípustné využití (viz kap. 6.3.2.16 závazné části ÚP Brno, str. 64).

46. Je třeba připomenout, že se zásahem do vlastnického práva míní například i změna funkčního využití pozemku. Tento závěr krajského soudu je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 67/2017-38, který uvádí, že pokud je novým územním plánem změněno funkční využití pozemků (a zde je lhotejno, zda se jedná o změnu územního plánu nebo nový územní plán), jedná se o zásah do vlastnického práva vlastníka dotčených pozemků, jelikož je jím vlastník autoritativně omezen v právu užívat předmět vlastnictví dle dosavadního způsobu využití pozemků. Ostatně podobný případ změny funkčního využití pozemku novým územním plánem se objevil již v rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva z roku 1994, B. a H. proti Rakousku (...), kdy předchůdce Evropského soudu výslovně řekl, že změna funkčního využití pozemku je zásahem do vlastnických práv ve smyslu Článku 1 Protokolu 1 Evropské úmluvy (...) a je třeba se vypořádat s otázkou, zda je zásah proporcionální. Dále lze poukázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 As 175/2014-29, ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014-47, ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 As 65/2019-29 a ze dne 21. 3. 2024, č. j. 1 As 81/2023-63. Z výše uvedeného přitom vyplývá, že část Pozemku předchozím ÚP stanovená jako krajinná zeleň všeobecná (KV) byla skutečně ÚP změněna svým funkčním využitím na zeleň všeobecnou (ZU). *De iure* tedy došlo ke změně, která se dá podřadit pod změnu funkčního využití spadající pod výše uvedenou judikaturu.
47. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Přísluší mu však posoudit, zda pořizovatel územního plánu postupoval zákonem předepsaným způsobem, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva, případně zda nejde o řešení ve vztahu k navrhovateli zjevně nepřiměřené, které představuje reálné porušení jeho vlastnického práva a které nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území v souladu s cíli územního plánování uvedenými ve stavebním zákoně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. 8 As 47/2015).
48. K posouzení zákonnosti opatření obecné povahy soudní přezkum využívá tzv. algoritmus soudního přezkumu opatření obecné povahy (§ 101d odst. 1 a 2 s. ř. s.), který spočívá v pěti krocích; za prvé, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); za páté, v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska

jeho proporcionality (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.09.2005, sp. zn. 1 Ao 1/2005).

49. Krajský soud konstatuje, že i v návaznosti na výše uvedené má první čtyři z těchto pěti kroků za splněné, přičemž zbývá zvážit navrhovatelem zdůrazňovanou proporcionalitu opatření, v souvislosti s tím, že odpůrce neměl reflektovat skutečný stav v území. Je přitom třeba vycházet z předpokladu, že v procesu obdobných úprav pozemků dochází vždy k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování zákonem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy.
50. Proporcionalitou v širším smyslu soud chápe jako obecnou přiměřenost právní regulace. Proto se soud v rámci přezkumu souladu opatření obecné povahy se zákonem věnuje též otázkám, zda napadené opatření obecné povahy vůbec umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřebnosti), zda opatření obecné povahy omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů); v neposlední řadě soud také zkoumá, zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu).
51. Řešený případ však podle zdejšího soudu obecně kritéria proporcionality naplňuje.
52. Navrhovatel opakovaně namítá nepřiměřené omezení jeho vlastnického práva k dotčenému pozemku spočívající v jeho zařazení do plochy krajinné zeleně všeobecné, protože je Pozemek veřejně dostupným a dále se jeho vlastnictví omezuje na holé vlastnictví s velmi limitovaným využitím, zejména s ohledem na potenciál výstavby.
53. V kontextu nyní projednávané věci je pro posouzení obou námitek směřujících k tvrzení o omezení vlastnického práva navrhovatele k dotčenému pozemku významná skutečnost, že v územním plánu stanovené funkční využití dané lokality (ZU) potvrzuje faktické funkční využití vymezené v předchozím ÚP. Ten předmětný pozemek zařazoval z části do plochy nestavební – volná s funkčním typem plocha krajinné zeleně všeobecné (KV) a z části do plochy určené k bydlení (BC), což do značné míry odpovídá vymezení funkčního využití předmětné lokality v současnosti. ÚP totiž zařazuje Pozemek navrhovatele do ploch, které zásadním způsobem nemění dosavadní charakter funkčního využití. Přechodí ÚP jasně v regulativech pro uspořádání uvádí, že v plochách krajinné zeleně dané funkčními typy KV – plochy krajinné zeleně všeobecné a KR – plochy krajinné zeleně rekreační, je jednou z jejich základních charakteristik veřejná přístupnost (viz výše, příloha č. 1 ÚP Brno z roku 1994, str. 30-31). Obdobné je možné tvrdit i o vymezení pozemku jako zeleně všeobecné. Obecně je tedy možné uzavřít, že ani jedna část Pozemku nebyla funkčně vymezena odlišně od předchozí funkční regulace a z obou územně plánovacích dokumentací vyplývá veřejná dostupnost Pozemku v návrhem napadené části.
54. Je třeba zdůraznit, že Pozemek navrhovatele nebyl změnou vymezení plochy zeleně všeobecné zasažen ani plošně, když rozměr plochy stanovené jako ZU, dříve jako KV, odpovídá svým vymezením v rámci územních plánů, resp. hranice mezi plochou bydlení a plochou zeleně je vymezena stejně v obou územněplánovacích

dokumentacích, přičemž vede za stavbou pro rodinnou rekreaci č. ev. X, která je na Pozemku umístěna.

55. Pro úplnost je třeba se v krátkosti věnovat i svažitosti terénu na Pozemku, resp. námitce, že se jedná o pozemek na srázu. Dané již reflektoval v námitkách i odpůrce, který uvedl, že už předchozí ÚP plochu vymezil jako zelený horizont, tedy jako linii nenarušitelnou výstavbou nadzemních objektů (viz kapitola 4.1.7 závazné textové části předchozího ÚP, s. 8). Je tedy zřejmé, že vymezená plocha zeleně měla již v minulosti chránit toto území před nepřiměřeným stavebním rozvojem. Lokalita je nadto mimořádně hodnotná vzhledem ke krajinnému rázu městské krajiny. Nejedná se o nikterak diskriminační řešení. Obdobně byla výstavba stanovením zeleného horizontu omezena například v lokalitě Špilberk, Kraví Hora, Jundrov, Sadová atp. (viz U5 – Urbánní a krajinná osnova M 1:25 000). V dnešním ÚP jsou tyto lokality stanoveny jako pohledově významná území, ve kterých je taktéž obecně stanovená plocha zeleně (viz Grafická část ÚP, Koncepce uspořádání krajiny 1:10 000).
56. ÚP dále reflektoval i současný stav území, když uvedl, že se v rozvojové lokalitě Sty-4 (pozn. nachází se zde i Pozemek v rámci jeho zastavitelné části) nachází většinou zahrady s drobnými objekty a již existující rodinný dům (textová část odůvodnění – Příloha č. 1.2, Karty lokalit, s. 241). U Pozemku proto proběhla funkční změna toliko na formální úrovni – přejmenování označení funkčního určení pozemku. I přesto, že tedy navrhovatel namítá faktickou nemožnost veřejné přístupnosti Pozemku vzhledem k oplocení a existujícím stavbám, do současnosti dané obdobnému využití Pozemku nebránilo. Zdejší soud má za to, že obavy navrhovatele spočívající v tom, že jeho vlastnictví bude podstatně narušeno stran odpůrce, jsou neopodstatněné. Na základě nového funkčního vymezení Pozemku stran ÚP například rozhodně nedojde k odstranění oplocení, které je právem chráněnou možností pro využití pozemků stávajícím způsobem.
57. Nadto i odůvodnění ÚP v kapitole 5.3.1. uvádí, že zohlednění veřejnosti ploch zeleně nemusí nutně reflektovat současný stav. Navrhovatel se totiž snaží navodit dojem, že ÚP nerespektuje skutečnost, že plocha ZU je stanovena na v současnosti veřejnosti běžně nedostupných oplocených zahradách. Odpůrce však může veřejnou přístupnost předpokládat pouze do budoucna na základě realizace majetkového vypořádání, což je závěr, ke kterému ostatně dochází i odpůrce ve svém vyjádření. Dané vyplývá i z toho, že se jedná o plochu návrhovou a nikoli stabilizovanou.
58. Krajský soud má tedy za to, že nedošlo k disproporčnímu zásahu do vlastnického práva navrhovatele, když byl Pozemek předchozím ÚP funkčně určen za veřejně přístupnou zelení a tento stav trvá i nadále. Dané podporují i závěry ustálené soudní judikatury (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2018, č. j. 63 A 3/2016-159). Nejvyšší správní soud například v minulosti judikoval, že opatření obecné povahy vlastníka pozemků na jeho právech nezkracuje, jestliže vymezené funkční využití pozemků odpovídá jejich dosavadnímu fatickému způsobu využívání a pokračování v tomto využití územní plán nijak nevylučuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011-17, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2025, č. j. 5 As 18/2025-29).
59. Jen stěží lze hovořit o nepřiměřeném zásahu do vlastnického práva navrhovatele za situace, kdy nový územní plán na jeho postavení nic nemění, pouze nevyhovuje jeho

subjektivním představám o tom, jak by mohl být územní plán pro něj vymezen lépe. Samotná možnost přijetí subjektivně přívětivějšího řešení však nepřiměřený zásah do práv navrhovatele nepochybně nepředstavuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2022, č.j. 3 As 225/2019-37).

60. Pouze pro úplnost zdejší soud podotýká, že bylo plochu možné zařadit i do zeleně krajinné (ZK). Ani to by ovšem nevyřešilo námitku navrhovatele, jenž nechce mít pozemek vymezený jako veřejně přístupný. Městská zeleň totiž obecně veřejně přístupná je (viz závazná textová část ÚP, str. 70). Jak již bylo výše uvedeno, zda by se jednalo o vhodnější funkční vymezení není předmětem přezkumu zdejšího soudu, ale předmětem přezkumu je toliko zákonnost řešení, kterou zdejší soud neshledává neproporcionální či trpící jinou vadou, která by vyústila ve zrušení napadené části ÚP (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. 8 As 47/2015).

ii. K zařazení Pozemku do zastavitelné plochy

61. Navrhovatel má za to, že odpůrce své pozemky diskriminačně zařadil do plochy bydlení, tedy do ploch s možností zástavby, přičemž bylo vhodné je spíše zařadit do zeleně všeobecné, kam zařadil pozemky soukromých vlastníků, včetně Pozemku vzhledem k již fakticky existující zeleni na těchto.
62. K tomuto zdejší soud opětovně zdůrazňuje konzistentní (neměnné) umístění části Pozemku do funkční plochy ZU jak předchozím, tak současným ÚP. Skutečností tedy je, že Pozemek v této části není a ani v minulosti nebyl součástí zastavěného území, tedy nebyl zastavitelnou plochou. Nicméně jakkoliv jsou dané uvedené skutečnosti významné, samozřejmě nikterak nebrání přezkumu zákonnosti takové regulace v řízení o návrhu na zrušení části ÚP.
63. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 367/2023-49, „i když k zásahu do práv došlo již předchozím územním plánem a tento přetrvál, jelikož podmínky stanovené v novém územním plánu odpovídají regulaci v územním plánu dosavadním, nebrání to přezkumu zákonnosti takové regulace v řízení o návrhu na zrušení nového územního plánu. Převzetím regulace do nové úpravy na sebe pořizovatel územního plánu bere odpovědnost, že i nadále vyhovuje zákonným požadavkům a zároveň umožňuje i její přezkum v mezích příslušných procesních lhůt.“ V těchto případech tedy judikatura přiznává navrhovateli plnou soudní ochranu proto, že odpůrce dosavadní regulaci novým opatřením obecné povahy odstraňuje a do práv dotčených subjektů tak zasahuje v celém rozsahu nově a původně (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012-31, ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 As 353/2019-42, ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 161/2019-56, nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 105/2023-41).
64. Na straně druhé, otázka poměrování regulace platné před nabytím účinnosti napadeného ÚP s regulací v něm obsaženou má význam pro posouzení přiměřenosti aktuálního omezení vlastnického práva navrhovatele. Napadený ÚP po dobu své účinnosti totiž bezesporu omezuje právo navrhovatele jakožto vlastníka dotčeného pozemku využít jej k zastavění. Tato otázka ale může mít vliv v zásadě jen na úrovni posouzení přiměřenosti regulace v napadeném územním plánu, neboť platná právní úprava v hmotněprávní rovině neobsahuje zákaz změny již přijatých regulativů a jejich existence nezakládá ani zvláštní procesní požadavky na proces projednání návrhu územního plánu, který je mění. Důvěra v dosavadní územní

plán a očekávání, že ke změně regulativů nebude docházet překotně a bez vážných důvodů, se tak může projevit jen v návaznosti na uplatněné námitky, jimiž vlastník odpůrce upozorní na hrozící nadměrnou intenzitu zásahu do svých práv v důsledku zamýšlené změny regulace, tím, že zájmy sledované touto změnou nemusí v testu proporcionality převážet nad soukromými zájmy vlastníka, a že tedy nereflektování soukromých zájmů vlastníka by v této konkrétní situaci způsobilo nezákonnost územního plánu.

65. Jako příklad tvrzené diskriminace navrhovatel konkrétně uvádí, že pozemky odpůrce – parc. č. XR, XS, XI, XJ, XT, XU, XV, XW, XX, XY a další, na nichž se nyní fakticky nachází zeleň, byly zařazeny do funkčních ploch pro bydlení (BU.R2). Zdejší soud tedy konstatuje, že námitka navrhovatele spočívá zřejmě v tom, že ÚP nerespektuje to, že se v současnosti fakticky nachází na pozemcích odpůrce zeleň a nezastavěné plochy, a i přesto je opětovně zařazuje do ploch pro bydlení. Tato argumentace ale podle zdejšího soudu není relevantní ve vztahu k funkční úpravě pozemků tak, jak ji určil ÚP.
66. Je pravdou, že ÚP by měl reflektovat faktický stav pozemků, nicméně v daném případě s tímto nelze souhlasit z dále uvedených důvodů. V první řadě je třeba částečně navrhovateli přisvědčit v tom, že jím uvedené pozemky jsou skutečně dílem zařazeny do funkční plochy pro bydlení v rámci nové rozvojové lokality Sty-4 Červený kopec – Vinohrady. Avšak je třeba dodat, že již v předchozím ÚP byla lokalita vymezena jako plocha pro čisté bydlení (BC 0.5) a u pozemků tedy nedošlo k faktické změně jejich funkce. V daném případě je proto možné aplikovat podobné úvahy, jako u zařazení části plochy Pozemku do zeleně všeobecné, jejíž předchozí funkční určení v předchozím ÚP bylo shodné, pouze s jiným označením. Změna je i v tomto případě marginální a toliko formální, kdy plocha bydlení BU.R2 v ÚP kopíruje svým prostorovým vymezením plochu BC.0.5 vymezenou v rámci předchozího ÚP. To, že zatím na pozemcích v ploše bydlení nebyla realizována výstavba nemůže být určeno na škodu jejich vlastníků, ať je tímto kdokoliv.
67. Nadto navrhovatel opomíjí další pozemky odpůrce v lokalitě, které spadají do funkčního určení městské zeleně bezezbytku. Případně výběrem u pozemků odpůrce parc. č. XI či XJ, u nichž navrhovatel namítá jejich diskriminační zařazení do plochy bydlení, je nezbytné dodat to, že se obdobně jako Pozemek nachází částečně v zeleni a částečně v ploše bydlení.
68. Zdejší soud se tedy ztotožňuje s argumentací odpůrce, který poukazuje na to, že jeho pozemky jsou zařazeny do plochy ZU v hojném počtu a nikoli diskriminačně. Nadto se nemá jednat o náhodné vymezení, ale o koncepční řešení navazující na stabilizovanou ustavenou plochu lemující ulici Vinohrady. Zdejší soud má skutečně za to, že stanovení ploch zeleně působí koncepčně a není důsledkem libovůle odpůrce. Sám navrhovatel apeluje na reflexi zjištění reálného stavu území tak, aby plochy nebyly funkčně stanoveny v rozporu s jejich dosavadním využitím. Pozemky zařazené ÚP do plochy bydlení, které vlastní odpůrce, přirozeně navazují na již vzniklou zástavbu a reflektují vývoj v lokalitě, obdobně jako stanovené plochy zeleně. Není tedy možné dojít k závěru, že odpůrce vymezil funkčnost ploch diskriminačně tak, že by přihlédl k tomu, kdo je jejich vlastníkem spíše než k jejich nejlepšímu využití. Naopak stanovením daných funkcí jednotlivých pozemků, bez ohledu na jejich vlastníka odpůrce koncepčně dotvořil danou lokalitu s objektivním zhodnocením zájmů.

69. I když jsou tedy práva navrhovatele jako vlastníka omezeny tak, že na pozemcích nemůže realizovat žádnou zástavbu, jedná se o stav trvající již od předchozího ÚP a podle zdejšího soudu zařazení Pozemku navrhovatele (z části) do plochy zeleně všeobecně nepředstavuje svévolný ani nepřiměřený zásah do jeho vlastnického práva. Odpůrce při volbě regulace sledoval legitimní veřejné cíle územního plánování, zejména ochranu hodnot území, koordinaci veřejných zájmů a udržitelný rozvoj území. Rozdílné funkční zařazení jiných pozemků, včetně pozemků ve vlastnictví odpůrce, neprokazuje diskriminaci, neboť ÚP vychází z objektivních urbanistických, krajinářských a funkčních charakteristik jednotlivých ploch, nikoli z osoby vlastníka. Skutečnost, že na pozemcích odpůrce je v současnosti umístěna zeleň a nikoli výstavba nijak neopravňuje závěr o nemožnosti tyto ponechat v ploše pro bydlení.

V. Závěr a náklady řízení

70. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil návrh na zrušení předmětného opatření obecné povahy v celém rozsahu jako nedůvodný, a proto jej zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
71. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Navrhovatel úspěch ve věci neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o úspěšného odpůrce, tomuto náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval, pročez mu náhrada nákladů nebyla přiznána. O nákladech účastníků proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroci II. a III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. dubna 2026

JUDr. Petr Polách
předseda senátu